

А с тежки стъпки си пробиват път
хусарите сред трупове безчет
и трескаво се хвърлят те напред,
с позорен знак на черната си гржд.
А през дима над мрачния Берлин,
понася се от дом на дом вестта,
че през нощта сразила е Смърт
на робите най-верний вожд и син,
че там безумно смелата жена —
копнела за лъчи и свобода —
угаснала е в кобната тъма
с усмивката на падаща звезда.

. . . И стихна бурята. Отпразнува
победата си кървавия враг,
развел позорния си черен стяг
през присмеха на своите тържества . . .
Но в светли вечери, щом из Берлин
прозвжнват празнични шейни
и кискат се разблудните жени, —
сред синкав дим, като огнен исполин,
устремил взор през янтарни звезди,
взраства гневен призракт червен
и гръм се носи над града смутен:
„Все пак, Спартак над теб ще победи!“

